

ԺԱՄԱՆԱԿԱԿԱՆ ԴԵՊՐ

ՁԵՐՈՒՄ ԴԵՊՐ:

Այս տարի Եւրոպայի մէջ ամէն տեղ ցուրտը սաստիկեղաւ, և շատ աղքատներու խեղճութիւն բերաւ: Թուրքիոյն անուշտով խեղճ գաղղիացի մը ցուրտէն գողցողալով գունէ գուռ կը պտրտի որ քիչ մը կրակ տեսնէ ու տաքնայ: Բայց խեղճին ուրիշ գուռ չբացուելով, փռան մը առջևէն անցնելու ատենը կը տեսնէ որ կրակը քաշած է, մէջն ալ չափաւոր տաքութիւն մը: Ներս կը մտնէ կը փրուռի փռան մէջ՝ կը պառկի: Վրան քիչ մը կ'անցնի, փռնապան կիներ կուգայ որ փռուը փայտ դնէ: Թիակը կ'երկրնցնէ ներս որ մաքրէ փռուը, մէյնի ալ տեսնէ որ մարդու ոտք մը գուռս կուգայ: Ընդապատառ եղած, « Ո՛վ է աս » կը կանչէ: Խեղճ մարդը կ'արթննայ անոյշ քնէն, « Ես Թուրքիոյն եմ » կ'ըսէ: Առջի օրն ալ Թուրքիոյն անուշտով յանցաւոր մը սպաննուած է եղեր: պառուը Թուրքիոյնին անուշտ լսելուն պէս կարծէ որ ան մեռածին ուրուականն է որ ողջնցեր հոն եկեր է, վախէն կը մարի կիշնայ:

ԿՈՒՍԱՐԿԱՆՈՒՄ:

ՇԱՏ ուրախալի բան է որ շատ բարեսիրտ մարդիկ կան որ կը ջանան միշտ խաղաղութիւն պահելու: զարմանալին ան է որ կան մարդիկ ալ որ անգաղար կռիւ հանել կը սիրեն: — Աս մօտերս Հոռմ երեւել կոմս մը կը մեռնի 71 տարուան, որ կենացն ալ ստրկին ալ մեծ մասը գատաստաններու տուեր է: Իսկ մեռած ատենը եօթը հարիւր կտոր մանր մոնր գատաստան ունի եղեր, որ իր ժառանգները մէկէն կը գաղթեցնեն կը լմննայ:

ԸՆԴԵՐՈՒՄ ԴԵՊՐ:

ԳԱՂԱՅԻՑ ԳԵՆՈՐ մը Երվի գաշտին մէջ ջրհորէ մը ջուր հանելու ատենը՝ չուանը կը փրթի, ինքն ալ կ'իշնայ 105 ոտք խոր ջրհորին մէջ: Ընկերներէն մէկը սիրտ կ'ընէ, չուանով վար կ'իջնայ, ու վեց ոտնաչափ խորութեամբ ջրին տակէն գուռս կը հանէ ինկնողը: Ան խեղճը չապրիւր, քանի մը ժամէն կը մեռնի: Բայց մէկալ սրտոտ և բարերար զինուորին գործքը մեծերուն ականջը կը հասնի, և շատ ազատութիւններ կը պարգևեն անոր:

ՀԱՄԱՐԿԱՆ ԲԱՐԵՐԱՐՈՒՄ:

ԱՂԱՅԻՑ և մանաւանդ տղոց ու կանանց համար շատ տեսակ անկեղանոցներ կամ հիւանդանոցներ կան Եւրոպա, և աւելի խաղիկ ու Գաղ-

ղիկ մէջ: Մօտերս նոր տեսակ անկեղանոց մըն ալ կը հաստատեն Մոսկուայի ըստած, այնպիսի աղքատ կանանց համար՝ որ չեն կրնար զաւակնին մեծցընել: Ասոնք իրենց տղան կը տանին հոն կը դնեն մասնաւոր իրենց համար պատրաստ օրոցքներու մէջ: Կտաւ, ծածկոց, ամէն բան կայ հոն: Միայն իրենք ամէն օր քանի մը հեղ կուգան՝ զաւակներուն կամ կուտան, ու կ'ելեն կերթան: Իսկ անկեղանոցին մէջ որոշուած դայեակներ կան որ զոգաքը կը հոգան: Կը քնացնեն կ'օրեն, հագուստին կը փոխեն, և այլն: Ասով ան խեղճ մայրերը իրենց մայրական պարտքերը կը կատարեն՝ առանց մայրութեան ծանրութիւնները քաշելու:

ՁԵՐՈՒՄ ԴԵՊՐ:

ՉՈՒՍԱՐԿԱՆՈՒՄ պատկերահանին մէկը գրացի մը ունի եղեր որ պահը մէյնը կուգայ ասոր գլուխը կը ցաւցընէ, խօսքի կը բռնէ, բաներ պատմել կուտայ, թղթերը կը խառնէ, վերջապէս օրը մէկ ժամ մը հանգիստ չթողուր պատկերահանը: Մօտերս աս պատկերահանը ճամբորդութիւն մը կ'ընէ գէպի հոլանտա, ու դառնալու ատենը կը մտածէ, « Ան ձանձրալի մարդը անշուշտ հիմա ուրիշ մը քով երթալու վարժած է, ես հանգիստ կը մնամ » կ'ըսէ: Բայց կը խաբուի: Խոռն դարձածին պէս, իր հին բարեկամը կը տնկուի, « Ի՛հ, տեսնե՞ք ինչ նոր նոր բաներ պիտի պատմես հիմա ինծի » կ'ըսէ: Կընդանայ պատկերահանը, բայց ինչ ընէ: Կարճ պատասխանով մը ան անգամուռ ալ կ'ազատի: Աս պատկերահանը, որ Մոսկուայի կ'ըսուի, ան օրերը գիտէ ինչ գիպուածի կամ յանցանքի համար դատապարտուած է եղեր ու թը օր բանտ կենալու: Դրացիին երթալէն ետքը Մոսկուայի գուռը կը զարնէ, երկու հոգի՝ տերութեան մարդիկ ներս կը մտնեն: « Պարոն Մոսկուայի հոն է » կ'ըսեն: « Հիմա կուգայ » կ'ըսէ պատկերահանը: Վրան քիչ մը կ'անցնի, գրացին կը բանայ գուռը, կը մտնէ ներս: պատկերահանն ալ մէկէն « Բարի եկար, պարոն Մոսկուայի » կ'ըսէ անոր: ու քովը կ'երթայ՝ ականջէն վար կ'ըսէ կամայցուկ մը թէ « Կատակ է, բան չեկայ, գնա սրտնց հետ »: Պարապորգ գրացին ալ այնպիսի զուարճութիւն պէտք է: առանց տնտնալու կ'ելէ կ'երթայ անոնց հետ: մէյն ալ տեսնէ որ շիտակ բանտ կը տանին զինքը: « Աս ինչ բան է » կ'ըսէ, կը խռովի, կը պոռայ, կը կանչէ: « Ես Մոսկուայի չեմ, սխալ է »: — ո՛վ մտիկ կ'ընէ: պէտք կը լլայ որ միայ բանտին մէջ: Եթէ ինքն օրը պատկերահանը կ'երթայ ասոր, « Ի՛նչպէս ես, կ'ըսէ: աս կատակին ալ հաւնեցար »: Դրացին բարկութեան պատասխան չիտար: և ան օրէն ետեւ մէյնըն ալ պատկերահանը անոր երեսը չտեսներ: